

Andere boeken van Martine Glaser bij Clavis

De alien (young adult)

Zie me, hoor me (young adult)

Mij pak je niet (14+)

De zaterdag van het onweer (14+)

Hoe Bert rapper werd (12+)

De berentafel (11+)

Vlucht uit het spullenparadijs (8+)

Jack de Ruimteridder (8+)

Het wonderbaarlijke verhaal van Pippa Poezenoortjes (8+)

Bij Clavis Young Adult staan jongeren centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien
als de dromen van onze jeugd. Het is onze missie om hun
leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Martine Glaser
Alles werd water

© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: watervrees, geheimen, tekenen en schilderen, Schotland

NUR 285

ISBN 978 90 448 5700 9

D/2025/4124/148

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

www.martineglaser.nl

ALLES WERD water

Martine Glaser

Clavis

Er wordt veel getekend en geschilderd
in dit verhaal. Doe jij dat ook graag en
vind je het leuk om iets nieuws te proberen?
De opdrachten die Zaya en de anderen
van Ab krijgen, kun je ook zelf doen.
Je vindt ze achter in dit boek.

1
HANDEN TEGEN
EEN RUIT

‘Zaya, kom terug!’

Ze deed of ze de stem niet hoorde, keek strak naar het asfalt onder haar voeten, dat schitterde, trilde, duizelig maakte, terwijl gedachten die niets met ‘hier en nu’ te maken hadden als vallende sterren door haar bewustzijn schoten. Een hond, dat zou fijn zijn. En dat hij dan bij mij slaapt. Straks gauw dat blauwe topje bestellen, waarom zijn de leukste dingen altijd zo snel uitverkocht, maak er dan meer van, toch? Maar je wilt ook weer niet dat iedereen erin rondloopt. O, ik wou dat ...

‘Zaya!’ Het klonk nu verder weg, met een breukje in de stem. Denkt zeker dat ie me in kan halen, dacht ze tevreden. Nou, mooi niet. En ze gooide er nog een schepje bovenop, kijkend naar het gras dat in een groene veeg voorbijschoot. Als je slechte ogen hebt – echt slecht, min tien, zeg maar – zou het leven dan meer op een droom lijken? Heel even voelde ze alleen haar spieren. Lekker. Strak. Ik ben een renpaard. Niemand haalt mij in.

Er was een zijweg, maar ze zag hem niet. Ook de kleine rode auto die daar aan kwam rijden niet. De toeter, lang en aanhoudend, hoorde ze wel. En het piepen van de banden op het asfalt toen hij remde, keihard remde, scherp afzwenkend naar links, dat hoorde ze ook. Ze stopte niet, maar sprong, met alle kracht die in haar renpaardenbenen was. En viel, toen de rechterbumpers nog net haar hiel aantikte.

‘Zaya!’ Bart Groen, haar mentor, boog zich hijgend over haar heen.

O mijn god. Hoe gênant kan het zijn. Ze krabbelde overeind, zijn uitgestoken hand negerend, en mompelde: ‘Niks aan de hand, ik ben oké.’

‘Je bloedt, kijk dan!’

Ze keek, en ja, haar knie was één grote rode vlek. Een kronkelig rood lijntje zette koers naar haar nieuwe witte Nikes. Paniek, paniek.

‘Hier,’ zei een onbekende stem en een onbekende hand stak haar een dot keukenpapier toe. De hand, zag ze, had vierkante, kortgeknipte nagels en onder alle nagels zat verf, vooral blauw en groen.

Ze veegde het kronkelende straaltje weg, drukte de prop tegen haar knie en keek daarna pas naar de man die haar het papier had aangereikt. Hij was groot, minstens een hoofd groter dan Groen, hij had een kaal hoofd en een witte baard en hij droeg, bizar, een felrode tuinbroek, die ook al onder de verf zat – vooral blauw en groen.

‘Bart! Zaya!’

Die stem kende ze wel. Van Erp, de gymlerares, vanwege haar schelle stem doorgaans Snerp genoemd. Geweldig, nog iemand die zich ermee kwam bemoeien.

Snerp keek naar de rode dot en fronste. ‘Is het erg? Moet er een dokter bij?’

Het klonk niet meelevend, maar geïrriteerd. Supergeïrriteerd.

‘Het is niks,’ zei Zaya. ‘Gewoon een kapotte knie. Niks aan de hand.’

‘Fijn. Kunnen we dan nu misschien ein-de-lijk gaan zeilen,’

zei Snerp. ‘We hebben die boten maar voor twee uur en daarvan is nu al bijna een kwartier voorbij.’

‘Denk je dat het gaat?’ vroeg Groen bezorgd.

‘Nee.’

‘Hoezo, nee? Laat eens zien dan,’ zei Snerp. Ze duwde Groen en de man in de rode tuinbroek opzij alsof het kleuters waren, trok Zaya’s hand met de rode dot weg en inspecteerde de schade. ‘Een pleister erop en klaar,’ was haar conclusie. ‘Ik heb er in de auto.’

Nu pas keek ze echt naar de man. Ze nam hem van top tot teen op alsof hij een zwerver of een crimineel was en zei scherp: ‘Misschien kunt u ons even naar het meer brengen? Deze hele toestand is tenslotte uw schuld, nietwaar?’

‘Niet waar,’ zei de man kalm. ‘Maar desondanks breng ik u er met alle plezier heen.’

Zaya schudde haar hoofd. Heftig. ‘Ik wil daar niet heen. Ik ga niet zeilen.’

‘Stel je niet aan, Zaya,’ zei Snerp koel, ‘je gaat gewoon mee.’

Haar benen werden ineens zo slap dat ze viel, recht omlaag, terug naar het asfalt. Groen ving haar nog net op tijd op. ‘Zo neem ik haar dus niet mee het water op,’ zei hij tegen Snerp.

Die bekeek Zaya alsof ze iets was dat in de vuilnisbak zou moeten. ‘En dan? Als jij met haar aan de wal blijft, vaart er dus één boot minder. Hoe ga je dat aan je leerlingen verkopen? Die hebben er namelijk wél zin in.’

‘Dan moet ze daar maar gewoon op ons wachten,’ zei Groen wat onzeker.

‘Alsof dat niet tegen alle regels is.’

De man met de rode tuinbroek was achter het stuur gaan zit-

ten en startte de motor. Toen iedereen zat en de auto zich langzaam in beweging zette, zei hij: 'Ik kan wel bij haar blijven. Ik heb tijd.'

Niemand reageerde.

'Ik begrijp uw probleem,' vervolgde de man. 'Ik ben zelf vierendertig jaar docent geweest, tekenleraar. Jongbloed, Ab Jongbloed is mijn naam. Als u wilt, kunt u me googelen.'

Zaya zag Snerp, die op de stoel voor haar zat, onmiddellijk naar haar telefoon grijpen, maar Groen zei snel, met hoorbare opluchting in zijn stem: 'Dat zou een prachtige oplossing zijn. Echt heel aardig van u, meneer ... Jongbloed.'

Snerp was het duidelijk niet met hem eens. 'Oplossing? Een precedent van hier tot ginder, zul je bedoelen,' bitste ze. 'Wat ga je zeggen als er straks meer zijn die liever lekker in de zon op dat terrasje zitten? En een leerling daar achterlaten met een wildvreemde, laat de ouderraad het maar niet horen.'

'Een collega,' zei Groen zwakjes. 'En ze heeft die knie nu eenmaal ...'

'Ze heeft die knie.' Snerp klonk smalend, maar na een korte stilte verzuchtte ze: 'Oké, ze heeft die knie. Laten we het daar dan maar op houden. Die overigens nog wel even verbonden moet worden. Nog meer tijdverlies.'

Ze waren bij het meer. De man in de tuinbroek parkeerde zijn auto naast die van de andere docenten en zette de motor uit.

'Ik doe die knie wel,' zei hij. 'Als het goed is, ligt er zo'n verbandsetje onder uw stoel, mevrouw. Als u dat even zou willen pakken.'

En niemand die mij iets vraagt, dacht Zaya. Wat moet ik nou? Zeggen dat ik geen zin heb om twee uur met een onbekende oude

man aan een tafeltje te zitten? Maar ja, alles is natuurlijk beter dan zeilen. Zucht.

Een deel van haar klasgenoten lag languit in het gras, de rest was al in een boot gaan zitten. Dertig paar ogen priemden in haar rug terwijl ze met Jongbloed naar het terras liep.

'Nou, tot straks dan maar,' zei Groen. 'En gedraag je, hè.'

Snerp, al bijna bij de boten, draaide zich om en riep, zo hard dat iedereen het kon horen: 'Dat wordt dus je tweede onvoldoende voor LO.'